

Бѣдниятъ попъ трепереше отъ студъ вече.

— Ахъ, разбра се, Шерифъ-ага! извика бай Миалъ. Шерифътъ дойде облѣнъ въ потъ и запъхтѣнъ.

— Ххрехзинътъ си е ххрехзинъ! прибави пандуринътъ съ скрита радостъ; — откраднхлъ на дѣда пона дрѣхитъ.

Шерифъ-ага останж поразенъ.

— Какъ тѣй, попе?

— Нѣма ми кожуха, ни калимявката, ни очилата, никждѣ ги нѣма! каза попътъ въздивенъ.

— Оня ще ги е откраднхлъ! каза Шерифъ-ага, съ видъ на човѣкъ, който прави голѣмо откритие.

— Дума ли иска? Графътъ трѣба да се е облѣкълъ въ расото, да е наложилъ шапката и да е излѣзълъ тѣй промѣненъ, безъ да го познаемъ, поясни пандуринътъ.

— Така ще да е, потвърди попътъ, додѣто се заливвахъ съ причастието нѣкой ги е зель.

— Право, азъ видѣхъ на вратата единъ попъ съ сини очила, потвърди едно заптие.

— И ти го не хванж, будала? искрѣска началникътъ му.

— Отъ дѣка да се сѣтиж? Ний извардахме не попъ, а човѣкъ, оправдаваше се заптието.

— А бе той ли билъ бе, майки! каза си зачудено бай Миалъ; за туй се бѣ увилъ и загърналъ такъвъ, видѣхъ му само очилата... Баща му не можеше го позна...

Вратата се истропа силно. Шерифъ-ага заповѣда да отворѣтъ.

Влѣзе Филчо пандуринътъ и капзамалътъ.

— Шерифъ-ага! графътъ е въ примката! извика Филчо.

— Скрилъ се въ калугерския метохъ, видѣли го допѣлни капзамалътъ.

— Скоро въ метоха!

И всички се затѣкохъ на вѣнъ.